

MR. SPEAKER.—Clause 1. The question is:

“That Clause 1 stand part of the Bill.”

The motion was adopted.

Clause 1 was added to the Bill.

MR. SPEAKER.—Short Title and Preamble. The question is:

“That the Title and the Preamble stand part of the Bill.”

The motion was adopted.

The Title and the Preamble were added to the Bill.

Motion to pass.

SRI K. HANUMANTHAIYA.—Sir, I beg to move:

“That the Mysore Appropriation Bill, 1956 be passed.”

The motion was adopted.

MR. SPEAKER.—Now general discussion on the Budget will begin.

THE BUDGET FOR 1956-57— GENERAL DISCUSSION.

*SRI J. MOHAMED IMAM (Jagalur).—Mr. Speaker, Sir, the Chief Minister yesterday causally remarked that since he has not proposed any measure of fresh taxation, there is very little for criticism. I know very well his idea in not proposing any fresh taxation, (Sri K. Hanumanthaiya.—How do you know?) to which I will advert a little later on. Anyhow by a close scrutiny of the Budget and by a close scrutiny of the speech he has made, I am constrained to remark that this budget is a desperate budget prepared by a desperate Finance Minister under desperate circumstances (Sri V. M. Mascarenhas.—I hope it will not be a desperate House) and presented to a desperate House. My own feeling is that either the Finance Minister or the administration has not shown any administrative competence or any

far-sighted policy in preparing this Budget.

The presentation of Budget in these days is always attended with a good deal of depression often leading to mental depression. I am going to give by facts and figures in what a desperate position we are. I was remarking in my previous budget speeches that the activities of the State may be paralysed if the same policy is continued and I am afraid that what I remarked a few days ago is going to be borne out by facts. There are two occasions given to this House wherein Hon'ble Members of this House will take part in discussion and offer criticisms. These two occasions are very solemn occasions. One is at the time of debate on the Rajpramukh's Address and the second occasion is when we take part in Budget discussion. On both these occasions it is the duty of the members of the Government to hear with reverence the various remarks made by the members of this House. I expect major number of Ministers to be present on these occasions.

SRI K. HANUMANTHAIYA.—The other House is also sitting. In fact I have just now sent words that the Ministers should be present in one or the other House.

SRI J. MOHAMED IMAM.—Because their presence will stimulate our thoughts.

SRI K. HANUMANTHAIYA.—I thank the Leader of the Opposition for the compliments he is paying.

SRI J. MOHAMED IMAM.—It is the duty of the Ministers, whether they are present or not, to take note of the views expressed by the members of this House and give suitable reply. On the last occasion we offered our views in the course of the debate on the Rajpramukh's Address. But to my regret many of our remarks were left unanswered. I may give one or two examples. Many of the members raised the question as to why the elections to the District Boards were postponed. Many complained bitterly. As a result of the postponement of the elections the District Boards have

suffered and their assets have been damaged. The District Board roads have deteriorated. When we are anxious to know as to what induced the Government not to hold the elections as promised by them on earlier occasions, no reply has been given. As all the Members are aware, Government promised on more than one occasion, that they would hold elections to the District Boards. But that promise has not been implemented. It was categorically stated that elections would be held in November or December of the last year. We do not hear anything about those elections. The Minister for Local Self-Government was here at the time of discussion of this question. But he did not think it worthwhile to answer. It is the duty of the Government to appraise the House as to why elections were not held.

It was pointed out to the Government that Admission Committees were not working properly. I was one who complained very bitterly about the working of the Admission Committees that were constituted for admission of students to the various Colleges. I even stated that there is a good deal of scandal regarding this and suggested that the entire procedure should be changed. But no satisfactory reply is given. On the other hand we find all at once that the Medical School is going to be abolished. This has rather taken me by surprise because just three months back the Minister for Health at a meeting of the Medical School announced that Government proposed to continue the Medical School. But now all at once the Government have taken a decision to abolish the Medical School. I am not going to discuss whether it is advisable to abolish the Medical School. There are always two views expressed. One view was that the licentiate in medicine was quite necessary for catering to the rural areas and also to minimise the cost, and the other view was that there should not be any difference so far as doctors who serve in the State were concerned and therefore it was necessary to have only one cadre of doctors. I would like to caution the Government that they

must be prepared to open a new Medical College if they were to abolish the Medical School. I understand that the private College which was started by some doctors is going to be taken over by the Government. I do not know what steps they are going to take to meet the demand for more number of medical graduates and for giving education in medicine.

Regarding the Local Self-Government Department, I must state that there must be something wrong with this Department. Everything is going wrong. The Municipal Councils at Bellary and Hospet were abolished and no action has been taken for re-election. I would like to refer to the malpractices that went on at the time of the recent elections to the various Municipalities. It is all a scandal. Recently, a fortnight ago, elections were held to the Municipal Councils throughout the State. These elections were held in a very tragic and sad circumstance which does not bring credit to the country or to the society. I think a majority of these elections were held in a very shady atmosphere. Many of the electorates have become corrupt. The candidates corrupt them. There is nepotism, so much so, one must bow down his head. Democracy demands discipline and good character. If there is no discipline and character then democracy will not succeed. We have introduced adult franchise; we have given them this precious power; but they are being misused. Votes are purchased and sold. I know, as some people say, the reason for this. The ward system is responsible for this. If the same state of affairs continue I can tell you democracy is doomed. This state of affairs gives us an idea that if the entire electorate becomes corrupt and if money is the binding factor—today they sell their votes and tomorrow they may even sell the whole country—it will not bring credit to the administration. I too have contested in the local body elections. I was elected as a President of the District Board. At that time there was not even any whisper of corruption or nepotism in the elections. If there was any such thing it was

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

considered to be a slur. But it has become a common affair now. Therefore I appeal to the Government to take note of this very seriously.

Mr. SPEAKER.—What is the solution for it? You have not suggested it.

Sri J. MOHAMED IMAM.—One solution is to do away with this adult franchise system. I know in Western countries for election to the local bodies and for the country councils, one must be a rate-payer, because he must have an interest in its affairs. Every voter must have a definite interest in its welfare and its upliftment. If there is adult franchise what interest has he got in the upliftment of the local body or corporation?

Mr. SPEAKER.—The same principle will apply to the general elections also.

Sri J. MOHAMED IMAM.—General election is a big question. I will dwell on it a little later. This creation of ward system has been another factor which has contributed to this state of affairs. Sri Bheemappa Naik Committee recommended with best of intentions about this matter. In ward system the wards are so small that anybody can easily purchase all the votes. Therefore I think this ward system should go. I would appeal to the Government to investigate into this matter and hold an enquiry. Let the Minister go round and find out what are the causes that have brought us to this pitiable condition and find out suitable measures to check it.

Regarding the University I must state one or two facts. The University affairs are not always pleasant. Many things have been happening in the University which have led to discontentment. Recently I read in the Gazette that 14 Lecturers have been promoted as Assistant Professors. It was represented to me that these 14 persons were promoted as Assistant Professors by the Government itself without any principle. The University Council did not recommend their promotions and the Government straightaway ordered the promotion of these 14 Lecturers as Assistant

Professors. This has created a good deal of discontentment among the staff.

2-30 P.M.

Sir, it was represented to me that seniority and merit were not recognised. Even people with long years of service, people who have put in 10 to 15 years of service were overlooked and people with one or two years of service have been promoted as Asst. Professors. Naturally, Sir, merit must have its place. Seniority must have its place. I know in one case a person with a doctorate qualification and with a service of 10 years being entirely ignored; his claims have been overlooked. Such things will lead to a good deal of discontent. I know the Chief Minister is very much interested in upholding the prestige of the University, in upholding its dignity and also introducing a pure atmosphere. But such supersessions will create discontent and ultimately our boys will suffer. What is more, it has been done without consulting the University Council. This is a matter which the Chief Minister should look into and if necessary let the Government re-open this question and mete out justice to the aggrieved persons.

Sir, I am glad the Chief Minister has said in his speech that the Central Government has approved a resolution of this House for the re-organisation of the State of Mysore and to continue to call it as Greater Mysore. I agree with him that after this decision,—not here, but in other parts of India,—there were some undemocratic elements who wanted to create trouble with their own selfish ends. There was rather a little disturbing atmosphere and we were all very nervous that all the good work of the Commission and of this House would be set at naught. Anyhow I am glad that the atmosphere has cleared and the Bill will be coming here very soon for our consideration. In my own opinion, Sir, so much of disturbance and so much of discontent would not have been caused if the Ruling Party or the Congress Organisation had taken the leaders of other

parties also into confidence. Well, Sir, I am not speaking of Mysore. I will come to that. I must admit that in this State, the Chief Minister has consulted me and has taken me into confidence on all important matters as also leaders of other parties in this House. But I am now speaking of the High Command whose jurisdiction prevails and pervades throughout India including this State. We have been reading reports, Sir, that till Pandit Nehru met Jayaprakash,—I do not know who took the initiative, whether it is Pandit Nehru or Jayaprakash—it was treated purely as a party issue and dealt with as a party matter. There were representations made to the effect that this should not be treated as a party matter but should be treated as a national matter in which all parties were interested. It was not done. Without consulting other parties, it was rather strange that they put forward new theories and new ideas, which I thought would create greater trouble. For example, Sir, this idea of Dakshina Pradesh. I must say, Sir, though we live in the State and though we must be loyal to the Central Government, though ultimately we should obey the Central Government, I think it is rather surprising that we are not doing our duty in expressing our views fearlessly which will be for their guidance. Sir, as soon as the announcement is made from Delhi, it will automatically be hailed here without scrutinising the proposal and without considering the *pros* and *cons*. As soon as somebody said at Delhi that Dakshina Pradesh will be good, people here will begin to say that it must be formed. But we must judge from our own standard. If Delhi laughs, we need not laugh in sympathy with them; if Delhi sneezes, we need not sneeze. The Chief Minister has no doubt taken me into his confidence, but not the party organisation as such. They have not taken the leaders of other parties into their confidence at all. Even now, my appeal to the House and to the country is this: Let us not treat this as purely a party matter. Let us treat this as a matter

which affects the entire country and come to right conclusions.

Sir, I now come to the working of the First Five-Year Plan to which the Hon'ble the Chief Minister has referred in detail in his speech. It is true, Sir, that in the course of these five years a sum of thirty crores or a little more has been spent on the implementation of the various proposals contained in the First Five-Year Plan. It is also true Sir, that there has been development in some directions. For example, I can state that there is development of power over which they have spent ten crores of rupees. There has been development of irrigation works over which they have spent $7\frac{1}{2}$ crores. They have spent $1\frac{1}{2}$ crores on Education and Rural development. In all they have spent about a sum of Rs. 30 crores. It is also true, Sir, that roads have been improved. Sir, I must state that they have spent 30 crores of rupees. Still it is our duty to see how the country has benefited and whether the benefit is commensurate with the huge amounts spent and whether they could not have effected economies in spending. I would like to tell the Hon'ble House what the repercussion of the First Five-Year Plan has been on the financial position of the State and on the affairs of the State. For example in the year 1950-51 which is the year in which the Plan has commenced, the public debt position of the State was 16 crores 20 lakhs, whereas in the year 1955-56 it stands at 50 crores. Our public debt has gone up by about 30 crores. We have raised 21 crores from bonds and we have borrowed 30 crores from the Central Government. Let us look at the current expenditure. The revenue in the year 1951 was Rs. 11,69,00,000 without industries and supplies, whereas in the current year, the revenue stands at 17 crores and the expenditure at 20.50 crores. So, under the Five-Year Plan, our debts have increased by nearly 30 crores and our running expenditure has gone up from Rs. 11,66,000 to 20 crores 50 lakhs. That has been the result.

Sir, I want to mention another point. At that time, the excess of

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

assets over liabilities was 8 crores and in the year 1956-57 the excess has dwindled to 3.60 lakhs. Our public debt position has increased by 30 crores and normal expenditure has gone up by ten crores. Though we have made improvements to the tune of 30 crores, if the finances had been wisely managed, our borrowings from the Central Government would itself have been enough to finance all the schemes under the Five-Year Plan.

Sir, the Chief Minister has been very emphatic that as a result and as a consequence of the benefits conferred from the Five-Year Plan, the national income has gone up by 18 per cent. This was hotly contested last time.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—That is not my figure.

Sri J. MOHAMED IMAM.—They are figures prepared by the statisticians who were appointed by the Government. But in any case, these are figures for the whole of India. I would like to know if the same thing holds good to the State of Mysore. In fact, my own impression is this.

Mr. SPEAKER.—I think last time it was answered on behalf of Government that the statistics were collected by the people not appointed by Government but by independent agencies.

Sri J. MOHAMED IMAM.—In Mysore also, there is a separate branch which collects these statistics. I must also state here, Sir, that, if nearly 30 crores have been spent on the implementation of the programmes, I think more than 50 per cent of that sum has gone by way of allowances and pay to the officers, if my information is correct. My own impression is that the national income of Mysore has certainly not gone up as is claimed. It would indeed be interesting to know whether there has been any appreciable difference in the standards of the life of the common man and whether it has gone up as a result of this Plan. I know it has not gone up. The standards of the common man remain the same.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—That is at least something!

Sri J. MOHAMED IMAM.—But I am sure it will come down because I know during the next year, the Chief Minister contemplates very heavy taxation. But one thing I must admit. The standards of living and the standards of income in another sector has gone up and that is among politicians and perhaps legislators also and even Ministers. That does not mean that the standards of the common man have gone up. Let them not be in any complicity. Recently Pandit Nehru is reported to have said that pot-bellied persons had disappeared and there were no longer any pot-bellied industrialists existing. It was pointed out to by a friend of mine that while it is true that pot-bellied people had disappeared from among the business men and agriculturists, they were appearing in another sector, namely, politicians (*Laughter*).

Sir, before making a few observations on the Second Five-Year Plan, I would like to make some remarks regarding the Budget for 56-57. The Finance Minister said that the absence of fresh taxation must make us feel cheerful. When I heard this I was a little glad and I heard a sigh of relief. But, this is only a short relief because I know with what object he has not proposed any taxation now. Elections are fast approaching and he does not want to displease the electorates. Secondly, he wants to give a breathing time to the people to prepare themselves to shoulder more taxes in the coming year. This is something like giving anæsthetic to a person suffering from intense pain. It is quite inevitable. So long as the malady is there, the disease is there, fresh taxation is inevitable. There is this malady of deficit budget, this malady of extravagance. As long as this malady continues people have got to be taxed.

Sir, according to the present Budget proposals there is a deficit of 3.89 crores and the Consolidated Fund is minus 18 crores. With this deficit we have got to work out our Second Five-Year Plan. That is our unhappy position. How can we work out the programmes with the deficit budget every year? True they have taken into

account about 15 crores of financial assistance from the Centre and have proposed to draw about $4\frac{1}{2}$ crores from public accounts. I do not know the mind of the Centre. Anyhow, I may state that with this Second Five-Year Plan costing nearly 80 crores the accumulated deficit in the course of these years would be nearly 100 crores. This sum of 100 crores must come from the Centre or from borrowed amount. We have not got any resources of our own. Then the Government will resort to taxation. They have already taxed the people sufficiently and people are not able to shoulder any further burden. In my opinion the implementation of the Second Five-Year Plan is very difficult and if anything has got to be implemented, it must be by the financial assistance of the Centre.

Then, Sir, the Government have adopted another dangerous policy. Hon'ble Members may remember that between the year 1946 and 1950, when there was a deficit, the Government withdrew ample funds from the reserves. After the reserves, they were supplementing from the borrowed funds. But this year they want to utilise the deposits to cover up the deficit. This is a very dangerous policy. It is said here: "The deficit would be made up from the net income under the Public Account and from Cash Balance." So, Government propose to utilise funds from Public Deposits which is not at all a sound policy because this would land us in further chaotic conditions. In this connection I may state that, though this is the position, Government have not taken any steps to cut down the expenditure.

Sir, I may just give a comparative statement of the increased expenditure year after year. In the year 1949-50 the normal expenditure was 10 crores 73 lakhs; in 1950-51 it was 13 crores 42 lakhs; 1951-52 it was 18 crores 24 lakhs minus 4.31 crores under industries and supplies because it was a new item added; in 1952-53 it was 15 crores 54 lakhs excluding items under industries and supplies; in 1953-54 it was 15 crores 30 lakhs; in

1954-55 it was 17 crores 13 lakhs; in 1955-56 it was 20 crores and in the year 1956-57 it is 22 crores. So, every year there has been this increased expenditure. That shows, Sir, that the Government have not realised the gravity of the situation and have not realised their responsibility. Their only aim seems to be to swell the expenditure and burden the people at large with taxation.

In this connection I may point out that nearly 50 per cent of this expenditure goes towards the pay of the establishment and high price allowance, etc. In the year 1951-52 the expenditure towards establishment was 6 crores 18 lakhs; in 1954-55 it rose up to 8.56 crores. Sir, in the year 1955-56 it went up to 8.89 crores and in the year 1956-57, according to the figures given, it is 9.11 crores. I do not know whether the Chairman of the Pay Structure Committee noticed this increase in the expenditure towards the establishment in the course of these five years. Added to this, Sir, we have the commitment of 2 crores for the payment of pensions. So, nine plus two is eleven crores would be taken away by the officers and officials and only 8 or 9 crores would be left over for the public amenities. I want to know whether people are meant for officers or officers are meant for the people.

Mr. SPEAKER.—Has the Hon'ble Member compared the administrative expenditure of other States?

Sri J. MOHAMED IMAM.—No, Sir. But so far as we are concerned, we cannot afford to spend so much. I am saying this taking into consideration the gravity of the situation and taking into consideration the miserable plight to which the common man is put. If the recommendations of the Pay Structure Committee are implemented, the expenditure would come to 13 crores. Sir, we all sympathise with them. But, when we are in such a vulnerable position, the services must also sacrifice. I have a book called Unbalanced Budget. Soon after the last war, every country in Europe faced deficit budgets. It caused them great concern and they could not rest

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

till the deficit was wiped out and till there was financial equilibrium. So, every country asked their staff to undergo a voluntary cut. Therefore, now that the expenditure of the establishment in the State has gone from 6 crores to 9 crores excluding the pensions of 2 crores, a time has come that our officers who are also patriots have to make certain sacrifice; this is the only alternative to stabilise the financial position. We must ask our high salaried officers to undergo some cut and sacrifice something. They may feel it hard; they may feel aggrieved. But, I ask them to compare their position with that of the 80 lakhs of ordinary people who are working in the fields, who are labourers and who have not got an assured means of income. Let them compare themselves with the plight of these 80 lakhs of people who are contributing for their sake. To relieve them from their difficulty, a time has come to introduce a substantial cut in the salaries.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise for lunch and meet at 3-30.

The House rose for Lunch at Three of the Clock and reassembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair]

Sri J. MOHAMED IMAM.—Sir, I was performing the unpleasant duty of suggesting that the time has come when our officers and establishment should sacrifice a good part of their emoluments in the interests of the people and in the interests of the country. I may suggest another thing in this connection. It looks that there is over-staffing and the number of officers has increased considerably during the last five years. It is also my opinion that by reducing the number of officers and increasing the hours of work, our efficiency will increase. I think now at present our officers and our clerks

hardly put in five hours of work. I had an occasion to study some officers when I was in England. There they work for eight hours. They come in the morning at about 8 o'clock and with one hour's interval they work till 5 o'clock, so much so they are expected to put in eight hours of work. Here our officers put in hardly five hours of work so much so Government work turned out is very slack. It is a matter to be considered by the Government because since they are full time workers, since they are full time Government servants, it is their duty to work as far as possible. Why I am suggesting is this. With minimum number required, it is quite possible to enhance their pay to some extent. We are not able to comply with their request on account of overstaffing. We have too many, more than we require. So when we enhance the number of hours of work each man is in a position to turn out one and half man work and it is quite possible to reduce the number.

There is another danger in the implementation of the Second Five-Year Programme. We can somehow manage to work out the proposals contained therein, because Central assistance will be forthcoming, but, after the Five-Year Programme, the Government will have to shoulder a good deal of permanent liability. . . .

Sri K. HANUMANTHAIYA.—There will be another Plan thereafter.

Sri J. MOHAMED IMAM.—As it is, the First Five-Year Plan has thrown on us an extra liability of nearly Rs. 3 crores. So the result and the reaction of the Second Five-Year Plan after five years is, the local Government will have to shoulder an extra recurring expenditure (Sri A. Bheemappa Nask.—*There will be a Third Five-Year Plan*) so much so, I am sure if we spend Rs. 80 crores in the course of this Plan, ultimately after five years Government should be prepared to shoulder an additional and permanent recurring liability of Rs. 10 crores.

Mr. SPEAKER.—That will be made up by the income you derive from the investment in the Second Plan.

Sri J. MOHAMED IMAM.—I think the Plan contains very little productive works. Even those works cannot yield an income sufficient to cover the extra expenditure. I know there is a good deal of discontentment over the disparity in the scale of pay in one State and the scale of pay in another State. I know in Mysore from the beginning the scale of pay is lower than it is in other States or Provinces. This is a matter to be taken up by the Central Government. I think they must have one uniform scale throughout India. They must take into consideration the financial resources, the amount available and the local conditions and they must introduce a uniform scale of pay not only for higher officers and lower officers but also for the clerks because it is only then that this burning question can be solved. Otherwise if the Centre asks the Mysore Government to enhance the pay of officers to the level of pay of officers in other States, then it will be impossible. Yesterday the Chief Minister rightly remarked that if we have to implement the recommendations of the Pay Structure Committee, the State would have to incur an additional liability of Rs. 2 crores and this could be done only through additional taxation. Now the question is this. If we have to work out a definite programme, if we have to wipe off the deficit, the only alternative is extra taxation. But I submit the people are not prepared and are not in a position to pay any fresh taxes. That is why I suggested this unpleasant thing that the time has come when the officers and others must undergo a sacrifice and even then I can assure them that they will be much better off, their position will be much better off than that of the eight million people who are working in open fields in the sun and rain.

I regret very much that the Government has been foregoing some good items of revenue. I find from the Budget that the Government has lost a revenue of Rs. 12 lakhs through the betting tax which they were getting as a result of races. I do not know what are the circumstances that induced the Government to stop the races. I

remember a committee was appointed to go into this matter. I remember the Government passed some orders, but still the deadlock that has been existing between the authorities of the Race Club and the Government does not seem to have been solved. (*Sri K. Hanumanthaiya.*—*But no deadlock*) It seems to be a question of *izzat*. (*Sri K. Hanumanthaiya.*—*Not even that*). I am very sorry that the Government has foregone the good source of revenue. I understand the Government has been insisting on its own terms. I know the Government has appointed its own Secretary there and its own nominee, but still it seems the Government has been insisting that the majority of the members of the Race Club Committee should be Government nominees. To me personally it does not seem to be a fair proposition, because the Race Club is a separate corporation. I remember that Sri Morarji Desai pointed out when a similar proposition was made to him, that it was not fair for the Government to interfere in the local matters of the Race Club. But at the same time I know it is their duty to be vigilant to see that nothing is mismanaged to the detriment of the interests of the people, but to demand that they should have entire control over the Race Club, that they should have managing voice, does not seem to be a sound proposition. But anyhow we are losing a good bit of revenue. I want the Government to go into this matter and revive the races. The races are continuing in all other States. Because there is some difference of opinion between the Government and the Club, it does not look fair that the entire races should be stopped for this reason and it does not redound to the credit of the Government also. So I appeal to the Chief Minister to examine the matter carefully and to see that the races are revived. They may insist on their own terms, they may have their own nominees among the Stewards, they may have to be vigilant. If anything goes wrong, then it is left to the Government to set it right, but to put an axe at the root itself is a thing which I cannot consider to be wise.

(SRI J. MOHAMED IMAM.)

Again, Sir, there is so much of controversy about prohibition. I do not want to dilate upon this. I know the report of the Agarwalla Committee, the Committee which consisted of people who entertained certain ideas. They came here but I regret they did not make any elaborate enquiry. They did not stay. They have been pleased to recommend that prohibition should be extended throughout the State. Can we afford to do it under the present circumstances? We will lose two crores of rupees and this sum we cannot afford to lose. I must say that the present system of prohibition is not doing any good to the society. In the present system illicit liquor is taking a dominant part. It is undermining the society and probably this is an important point for the general election also. This is a matter which has to be looked into. I request the Chief Minister to appoint a small Committee to consider this case. I can proclaim from the top of Vidhana Soudha that the system of prohibition is not doing good. There is another thing by which this evil could be checked. I had occasion to read some literature. There are two ways of discouraging drinking. One is through this prohibition, i.e., introducing wholesale prohibition in the entire area. There is another thing, what is called, controlling it through taxes. I suggest to the Minister for Health to study the working of this prohibition and how it was controlled in Sweden. In Sweden this drink evil has gone down by more than 75 per cent because they have introduced rigid form of controls. They have also laid down rules. Even in England taxes are levied on these drinks with the result that only a few people drink. In fact 100 to 150 per cent of taxes are levied on liquor. Liquor in India is sold cheaper than in England. So there are various forms to control this evil. Think about them. The present system of prohibition has proved abortive. It is time to see that it works successfully.

Sri V. VENKATAPPA (Channapatna).—Is there toddy in England?

Sri J. MOHAMED IMAM.—There is no toddy. As a first measure you introduce toddy. It is least injurious. It is also a food. Doctors say that it contains very good vitamins. Please introduce it as a first measure. I have no objection. When it is fresh, i.e., Neera, it is as good as any other drink and it is far better than other drinks. I think in Bombay Presidency they are supplying Neera. At least why don't you introduce this Neera system. I have given some suggestion and have suggested the policy which the Government should adopt to restore financial equilibrium. I am sure that the damage done to our finances is so much that I am afraid it has become irredeemable and unless the Ministers adopt strong policy the people will be put to good deal of trouble. They have been subjected to indiscriminate taxation. It is not the Government of Mysore alone that collect taxes. The Government of India impose certain taxes. We find from the Central Budget that they have imposed tax on edible oils. I know the Mysore Government and India Government levy taxes saying that they are levied for the good of the people. The Government of Mysore say that they are beloved of the people; the Government of India also say that they are beloved of the people with the result that the people are unfortunately sandwiched between their indomitable love. I remember a small song sung by Sri Gubbi Veeranna.

ಈ ಕಡೆ ಪ್ರಾಣಿಯು,
ಆ ಕಡೆ ಪ್ರಾಣಿಶ
ನಡುವೆ ನಾನು ಚಚ್ಚೀಶ.

The people of Mysore have all been over-burdened with taxes. The Government should think of improving their resources and also of cutting their expenditure and thus establish some peace and create some confidence among the people. We are wedded to socialistic system of Government. Socialism is the trumpcard of not only the Congress Party but also other parties. But when we have adopted socialism as our creed the Government should take care to see that they establish a society which will

guarantee social security. When the Government wants to take away the major part of the earnings of the people, when they want to take away the surplus wealth of the people, it is the duty of the Government to see that the people are guaranteed minimum comforts and minimum standard of living. That social security must be ensured. For example, in countries where the socialist form of Government has been introduced, they have guaranteed free and compulsory education. They have guaranteed free medical services; they have guaranteed housing, old age pension, and in fact the state has undertaken the responsibility of providing all reasonable comforts that are necessary for a comfortable living of a person. But in our country all people say that they are interested in creating socialistic pattern of society; but they never talk of providing social security or providing social amenities that are essential. They must work in that direction. For example, there is a person who has got some decent property. By applying the socialistic principle you take away everything from him. So long as he is able-bodied and fit to work he will be able to earn his livelihood. But when he attains old age who is the person that should look after him? He will have rendered service to the country. It is the duty of the Government to provide help in such cases. Then alone socialistic pattern of society will work; otherwise there will be chaos. That is why Government should devote more attention towards affording medical relief, towards primary education and other matters rather than spending good deal of money on big capital works.

I do not want to take any more time. All I say to the Chief Minister is, to realise the difficult situation we are in. If the same state of affairs continue people will be subjected to a good deal of difficulty. You must see that they are not taxed too much. On the other hand you must take necessary steps to improve the finances of the State either by improving the resources or cutting down the expenditure wherever it is needed.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮ್ (ಕೋಲಾರ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಈ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ಕ್ಷಂತ ಮುಂಚೆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಹಾಗೆ ಶ್ರೀ ಎ. ಮಾಧವ ರಾವರವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ನೇಮಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯನಾಗಿರುವುದ ರಿಂದಲೂ ಅವರ ವರದಿ ಜಾಗೃತ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಬರಲಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಪ್ರಾಯಶಃ ಹಣ ಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದಾಗಲಿ, ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಆ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಪಾರ್ಸುಗಳ ಒಂದು ನೋಟ, ಉದ್ದೇಶ, ಇವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ ಈಗ ಅಪ್ರ ಕೃತ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಯಾರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗೌರವ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೋ ಆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದ ರಿಂದ ಹಣಕಾಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಷಯ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಬಹುದಾದರೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ಆಯವ್ಯಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೋ ಅದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ್ದೇ ಅದರ, ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ನಿಜವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆಯಲ್ಲಾ ಎಂದು ಒಂದು ಕಡೆ ಸಂತೋಷ ಕಂಡರೂ ಕೂಡ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವುಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಹಣಕಾಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡದೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ವಾಗಿ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಬೇಕೆಂದು ಆಶಪಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶ ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾದದ್ದೇನೆಂದರೆ : ಪ್ರಾಯಶಃ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ ಎಲ್ಲೆ ಹೊರಪಡಲಿ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಈ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಾಗಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅನು ಬಂಧಿತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕವರು ನಾವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಬಡ್ಡಿ ಟ್‌ನ್ನು ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಎರಡು, ಮೂರು ಅಂಶಗಳು ಹೊರಪಡುತ್ತವೆ.

4 P. M.

ಒಂದನೆಯದು ಏನೆಂದರೆ, ಶ್ರೀ ದೇಶಮುಖ ರವರು 'ಸಂತಾನಂ ಕಮಿಷನ್' ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಲಾಗು ತ್ತದೆ, ಅವರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಲು ಈಗ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೊಂದು, ಆ ಕಮಿಷನ್‌ವರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬರತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸರ್ವಿಂಗಡಸೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿನ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಇಂದಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಎಷ್ಟರವಟ್ಟಿಗೆ ಸರಳ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಗನ ಗುಣವಾಗಿ ಯಾವ ಭಾಗವನ್ನು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡುವರು ಎಂದು ಈ ರೀತಿ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮ್.)

ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಂಸ್ಥಾನಗಳು ಅದನ್ನು ಜಾಗೃತ ತಮ್ಮ ಕಾಲನವೇಲೆ ತಾವು ನಿಲ್ಲತಕ್ಕ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಭದ್ರಪಡಿಸತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. Maximum economy possible, ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಳಿತಾಯ ಮಿತಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ, ಬರ್ಚನ್ನು ಮಿತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ (savings of wastage) ಹೇಗೆ ನಷ್ಟವಾಗತಕ್ಕದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕು ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಕ್ಮಾಥಾಯ್ ಕಮಿಷಿಯವರು ಹೇಳಿದ ಸಲಹೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ "ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಹಣಕಾಸಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೈಸರ್ಗಿಕವಾದ ನಂಸ್ಥಾನಗಳಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ನೇಪು, ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ಯಾಗಲಿ, ಗ್ರಾಂಟ್ ರೂಪವಾಗಿಯಾಗಲಿ, ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವಾಗಲೂ ಗಂಗಾ ಪ್ರವಾಹದ ಹಾಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಎಲ್ಲೆಯುಂಟು, ಮಿತಿ ಯುಂಟು" ಎಂದು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯಾಕೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂತಹ ನಷ್ಟವಾದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಹೇಳಿದರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನಮ್ಮದೇ ಒಂದು ಬಡ್ಡೆಟ್ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬರುವಾಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ಬಡ್ಡೆಟ್, ಅವರ ಒಂದು ಮಿತಿ, ಅವರ ಒಂದು ಚೌಕಟ್ಟು ಇವನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯತಕ್ಕದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ, ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ, ಭದ್ರತೆ ನಮಗೆ ಏನು, ಯಾವ ಯಾವ ಹೊಸ ನಮೂನೆಗಳುಂಟಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ನಷ್ಟವಾದ ನೂತನಗಳನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ, ಪ್ರಾಯಶಃ ಇವೊತ್ತು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವಿನಿಂದಲೇ ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡುಹೋಗತಕ್ಕ ತತ್ವವೇನಿದೆ ಅದು ಸರಿಯೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ವಿಷಯ ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಒದಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಲಂಬಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಗಳ ಹೊರೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಒಳಕಡೆ ತಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕ ಬಡ್ಡೆಟ್ ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಖೋತಾ ಮೂರು ಕೋಟಿ 89 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಇದು ಯಾವ ಅಧಾರದಮೇಲೆ ಎಂದರೆ ಆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಹಾಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇಂಡಿಯಾ

ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬರಬೇಕು, ಐದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಾಲವೆತ್ತುವುದರಿಂದ ಬರಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಹದಿನೇಳು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಂದದ್ದೇ ಆದರೆ ಆಗ ಮೂರು ಕೋಟಿ 89 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖೋತಾ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ, ಸರಿಯೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಹಣಕಾಸಿನ ವಿಚಾರ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ಈಚೆಗೆ ನಡೆದಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳು. ಇವನ್ನು ನಮ್ಮ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವವಿಮೆಯನ್ನೂ (Life Insurance) ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೇಂದ್ರ ಪ್ರಯೋಗ ಒಂದು. ಈ ಪ್ರಯೋಗ ಸರಿಯಾಗಿದೆ, ಸ್ವಾಗತಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ಪ್ರಪಂಚದ ಜನಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಡಗಿರುವುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವಿಗೆ ಈ ಹಣ ಬರಬಹುದು, ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಬಹುದು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣತತ್ವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲೂ ಜೀವವಿಮೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾದುದು ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುವುದು ಸರಿ. ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಮಾತ್ರ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ಕೂಡ ಅದನ್ನೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರೇ ಜೀವವಿಮೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಜೀವವಿಮೆ (Life Insurance) ನಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವ ಹಣ ಸರ್ಕಾರದ ನಿತ್ಯ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ನಾವು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಜೀವವಿಮೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ತೊಂದರೆಗಳು ಏನು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿವಾರೆ. ನಾವು ಅದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ನಾವು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಯಾಕೆ ಹೇಳಬಾರದು ? ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಏಕೆ ? ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಜನಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ; ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸೌಕರ್ಯ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಆದಾಯವೂ ಕೂಡ ಇದರಿಂದ ಇದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇವು ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ ಜೀವವಿಮೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಡೆಸುತ್ತ ಇರುವಾಗ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಂತೆ ಭಾವಿಸಿ ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಏತಕ್ಕೆ ವಹಿಸಬಾರದು ? ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿನ ಸೌಲಭ್ಯ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ದೊರೆತು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಷಯವಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕಾರ್ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಜೀವವಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ನಾವು ವಹಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತ

ಇರುವುದರಿಂದ ಜೀವವಿಮೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಥಾನ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ತೆಗೆಯಕೂಡದು. ಆದರೆ ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ನಾವು ವಿರೋಧವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ನಾವು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ, ಮೈಸೂರು ಅವರ ಪ್ರತಿನಿಧಿ, ಮೈಸೂರಿನ ಎಲ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ಜೀವವಿಮೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಪೂರ್ಣಿಯಾಗಿ ನಾವೇ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಏನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದೋ ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಆ ಆಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಆಸ್ತಿಯನ್ನೂ, ಈಗಾಗಲೇ ಆಯಾಯ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಯಾವ ಯಾವ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆಯೋ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಆ ಕಂಡಿಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಷರತ್ತುಗಳನ್ನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಕೂಡ ಹಾಕಿದೆ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅಸೆಟ್ಸ್ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೂ ವಕಸಬೇಕಾದೀತು. ಅದುದರಿಂದಲೂ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರವು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಂತೆ ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ಜೀವವಿಮೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇದುವರೆಗೂ ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೇ ವಕಸಬೇಕು. ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಕೂಡದು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯದು ಕಂಪೆನಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆಕ್ಟ್ (ಶಾಸನ) ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೇ ತಾರೀಖಿನಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಇದೆ. ಕಾನೂನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರವಾದರೂ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಅವರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಳಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರವಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಆಯಾ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳೊಡನೆ ನಮಾ ರೋಚನೆ, ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಿ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಆಯಾ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು, ಅರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಧೋರಣೆಗಳು ಏನು ಎಂದು ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ನಮಾರೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವಿದೆ, ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಕಂಪೆನಿ ಆಕ್ಟ್ ವಿಚಾರ ಹೇಗೆ, ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಹೇಗಾಗುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ. ಅದನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ ಪ್ರೆಸ್ ಕಮಿಷನ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು, ಪತ್ರಿಕೆಗಳವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು. ಪ್ರೆಸ್‌ಕಮಿಷನ್‌ಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರತ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾದ ಕಾನೂನು ಬರುವುದಾಗಿದೆ. ಅದು ಬಹಳ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದುದು. ಇದುವರೆಗೆ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರತ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯೋಗಿ ವರ್ಗದವರಿಗೂ, ಪತ್ರಿಕಾ ಮಾಲೀಕರಿಗೂ ಒಂದು ನುಮ ಧುರವಾದ ಬಾಂಧವ್ಯ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮುಂದೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಸೆ. ಈ ಶಾಸನ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವಾಗ

ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತತ್ತ್ವ, ಕರ್ತವ್ಯ ಧೋರಣೆ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಸಲಹೆಗೋಸ್ಕರ ಇದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ, ಜನಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳು ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಾಗಲೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಹಳವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಒಂದು ಹೊಸ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಸೆ. ಏನೆಂದರೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿ ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಯಾ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಧೋರಣೆ, ಒಂದು ಕಾರ್ಯನೀತಿ, ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, working journalists ವಿಚಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅವರು ಭದ್ರವಾಗಿರತಕ್ಕ ಅವರ ಅಭಿಮತವನ್ನು ಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಏರದು ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿವೆ. ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾದರೆ ನಣ್ಣ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಣ್ಣ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ದೊಡ್ಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಆಫಾತಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿ ಹೋದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮಾಲೀಕರು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕತಕ್ಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಂದ democracy ಅಪ್ಪಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. Democracy ಬೆಳೆಯಲು ನಣ್ಣ ಪತ್ರಿಕೆಗಳೇ ಸಹಾಯಕಾರಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇವುಗಳ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗೆ ಊನಬರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. Page schedule ಎಂಬ ಹೊಸ ಕಾನೂನನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದರೆ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಪುಟಗಳಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟೇ ಬೆಲೆ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಚಿಕ್ಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ. ಈ ಚಿಕ್ಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈಚೆಗೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಅನೇಕ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಸ ಹೊಸ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಅಸೆ. ಈಗ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ನಹ ಅವರೇ ತಮ್ಮ ನಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ, ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಯಾ ಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಏರ್ಪಡಿಸತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿವೆ. ಟೆಲಿಫೋನ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ, ಮೆಷಿನ್ ಟೂಲ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಿವೆ. ಈ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆಡಳಿತವೆಲ್ಲವೂ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ನಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆಯಾ ಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮೇ.)

ಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಿಂದ ಇಲ್ಲಿನ ಜನಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕೇಂದ್ರ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಮೈಸೂರಿನ ಜನಗಳಿಗೆ ಮೈಸೂರಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಮೈಸೂರಿನ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ, ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಸರಿಯೇ ತಪ್ಪೇ ಎಂದು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊಸ ತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ, ಕೇಂದ್ರದ ಆಡಳಿತದಿಂದ ನಡೆಯತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ, ಏಕೀಕರಣ ತತ್ವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಆಯಾ ಸಂಸ್ಥಾನ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿನ ಜನಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುವುದು ಉಚಿತ.

ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಒಂದೇ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ತರಹ ಉದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಳಿತ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಲ್ಲ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಒಂದೇತರಹ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ವರ್ಗದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆ ಚೌಕಟ್ಟು ಎನ್ನುವ ತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದರೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಾಧಾನಚಿತ್ತ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವಾದುದು.

ಇದಾದನಂತರ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿರುವ ಮರು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದನೆಯದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು, ಪ್ರಾಯಶಃ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಲಕಿರುವ ವಿಚಾರವೆಂದರೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ಹ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ರವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ನೇಮಕಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ವಿಚಾರ. ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಯೆ ದಿವಸ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ಹ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ರವರ ಸಮಿತಿ ವರದಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಮೋದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿತವಾಗಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆ ವರದಿಯನ್ನು ಮೂರು ಭಾಗವಾಗಿ ನೋಡಬಹುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿರುವುವು. ಒಂದು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ನಿಷೇಧಾಜ್ಞೆ ಬಂದಿದೆ, ಅದರಿಂದ ಕರ್ಣಾಟಕವಾದನಂತರ, ಒಕ್ಕೂಟವಾದನಂತರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಸಾಧುವಾದುದು, ಅದುವರೆಗೂ ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮುಂದೆಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿರುವುದು; ಎರಡನೆಯದು ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಎರಡು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಮೂರು ಎರಡು

ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಾಗುವುದು, ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ ಸರಿಯಾದ ಸನ್ನಿವೇಶವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು. ನನ್ನ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್‌ರವರು ಮತ್ತು ಇತರರು ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ; ಅದರ ತರಹವೇ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಈ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೊದಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಮ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ಹ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ರವರು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಎಲ್ಲ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೂ ಸಹ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಪೋಷಣ್ಣೆ, ಏನು ವಿಶ್ವಾಸವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿದರೋ ಅದನ್ನೇ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು, ಬಹಳ ಹಿತಕರವಾಗಿ ಮ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ಹ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ರವರು ಮತ್ತು ಅವರ ಸಮಿತಿಯ ಇತರ ಸದಸ್ಯರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಬಂದಿತ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಸ್ತೋತ್ರಾರ್ಹರು. ಅವರ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಮೂರು ಭಾಗಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಬರುವವರಿಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲವು ಶಿಫಾರಸ್ಸು, ಮಧ್ಯಮರ್ತೆಯವರಿಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯದು ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿ ಸಂಬಳ ಬರುವವರಿಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಶಿಫಾರಸ್ಸು. ಹಣಕಾಸಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಡದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳು ಬೇರೇ ಇವೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಘನತರವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಹನುಮಂತಯ್ಯನರು ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನುಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಇದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಏನಯಿಂದ ನಾನು ನುಡಿಸುವುದು: ಮ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ಹ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ರವರ ವರದಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅನೇಕ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಲಹೆಗಳಿವೆ, ಅವನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಸ ಒಕ್ಕೂಟವಾಗುವವರೆಗೆ, ಕರ್ಣಾಟಕದ ಒಕ್ಕೂಟವಾಗುವವರೆಗೆ ಕಾಯಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆ ವರದಿಯನ್ನು ಅಮೂಲಗ್ರಾಹಿವಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ, ಕಾರಣ ಮ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ಹ್ಯಾಸ್ಟರ್‌ರವರಲ್ಲಿರುವ ಗೌರವ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನ ಕಮ್ಮಿ ಸಂಬಳ ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಗೆ ಜೀವನ ನಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಲೂ ಸಲಹೆ ಮಾಡುವುದು, ಬಹಳ ಏನಯಿಂದ ನಿವೇದನೆಮಾಡುವುದು: ಯಾವ ಧೋರಣೆಯಿಂದ ಒಂದೇ ಮಾತಿನಿಂದ ಒಕ್ಕೂಟವಾಗುವವರೆಗೂ ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೋ ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ಪುನರಾರೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಮಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಮಹತ್ವಪೂರಿತವಾದ ವಿಚಾರಗಳು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿವೆ, ಕನಿಷ್ಠ ಸಂಬಳ ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಒಕ್ಕೂಟಕ್ಕೂ ವರದಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಖರ್ಚಾಗುವುದೇನೋ ನಿಜ, ಗೊತ್ತಿದೆ, ಸಭೆಯವರಿಗೆ ಅದು ತಿಳಿದ ವಿಷಯ. ಆದರೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸುವಾಗ ಯಾವ ಧೋರಣೆಯಿಂದ ಬೇಕೋ ಅದೇ ಧೋರಣೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದದ್ದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಸತ್ಯಾಗ್ರಹವನ್ನು ನೆನಪಿ ಕೊಂಡರೆ ಇದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿರುವ

ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಮಿಷನ್ ಸಂಬಳಬರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ನೌಕರರಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕುವಂತೆ ಬಿಡಾರ್ಯ ತೋರಿಸುವುದು. ಆ ಬಿಡಾರ್ಯ ತೋರಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಬಿಡಾರ್ಯ ತೋರಿಸಬೇಕಾದ ಕಡೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆಯಿರುವ ಕಡೆ ಅದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟದೆ ತೋರಿಸಬೇಕು, ಒಕ್ಕೂಟವಾಗುವವರೆಗೆ ಕಾಯಬಾರದು, ನ್ಯಾಯ ದೊರಕುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿರುವ ಕಡೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದು ಧರ್ಮ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೆ ಗಮನಕೊಡಬೇಕು. Justice shall be done ಎಂದು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನ್ಯಾಯದೊರಕುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿದು. ಅನೇಕರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಉತ್ಸುಕವಾದ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದೆಂದು ಬಹು ದಿವಸಗಳಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯ ಸಹ ಅಂಗೀಕೃತವಾಯಿತು. ಕನಿಷ್ಠ ಸಂಬಳ 40 ಅಥವಾ 50 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಇರಕೂಡದೆಂದು ಅನೇಕರು ಆ ದಿವಸ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಆಗ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಮೈ ಈಗ ಉನ್ನತಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಉರುವ ಶ್ರೀಮಾಣ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು ತಮ್ಮ ಬಿಡಾರ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಕನಿಷ್ಠ ಸಂಬಳವೆಂಬುದು ಒಂದು ತತ್ವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಚಾರ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಎರಡು ಮೂರು ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಿಧುತ್ತಿ ದ್ದೇನೆ. ನಿರಾಶೆಗೆ ಆದಕಾಶ ಕೂಡದೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡದೆ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತನ್ನಿ. ಹಿಂದೆ ಒಂದು ದಿವಸ ಪ್ರೆಸ್ ಕಾನ್ಫರೆನ್ಸ್ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಕರೆದಾಗ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎತ್ತಿದಾಗ ತಮ್ಮ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಸ್ಟರ್ ಹೌಸ್ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರವೇನೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಜನರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಆಶಯ ಉಂಟುಮಾಡಿದರು, ಜನರು ಆದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ ಮೊನ್ನೆಯ ದಿವಸ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ವರದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ನೌಕರರು ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕೋಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ ಕಡಮೆಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಈಗ ಮಾಡದೆ ಒಕ್ಕೂಟವಾದ ಮೇಲೆ ಎಂದರೇನು ? ಅಲೋ ಯನ್ಸ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳಿವೆ. ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅಲೋಯನ್ಸ್ ಕೊಡುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಕಡಮೆಮಾಡಬೇಕು, ಕೆಲವರಿಗೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಅದನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ತೋರಿಸಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಕ್ಕೂಟವಾಗುವವರೆಗೆ ನಿಷೇಧ ಸೂಚಿಸುವುದು ಅದೇಕೋ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ, ಕೇವಲ ಸಂಕುಚಿತವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ, ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ, ಹಿಂದೆ ಅವರು ಸೂಚಿಸಿದ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ ನೌಕರರ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇದಾದನಂತರ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದು ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಸನಪಡಬೇಕಾದ ವಿಷಯ ವಾದಾಗಿದ್ದು ಕೂಡ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದು ಪಾನನಿರೋಧಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು. ಹಣಕಾಸಿನ ಸಹಾಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ದೊರೆತರೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀಮಾಣ ತಿಮ್ಮಪ್ಪಗೌಡರು ಈ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದಾಗ ಶ್ರೀಮಾಣ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು ಜವಾಬು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಆ ರೀತಿಯಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಹಣದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು ಹಣದ ಅಭಾವದಿಂದ ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ಸರ್ವ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಜನರ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ ? ಆ ರೀತಿ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದ್ದರೆ ಅದು ತಪ್ಪು. ಹಣಕ್ಕೂ ಈ ನಿತಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಸರ್ಕಾರವೇ ಆಗಲಿ ಪಾನನಿರೋಧದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಕಾರಣವನ್ನು ತೋರಿ ನಿರೋಧ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದರೆ ಒಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನಂತೂ ಗೌರವವಲ್ಲವೆಂಬುದು. ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಮಾತು. ಹಣಕ್ಕೂ ಪಾನನಿರೋಧಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ, ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಮಾತು, ಇದು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಣ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಪಾನನಿರೋಧ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಆಸೆ. ಹಣದ ಕೊರತೆಯೆಂದು ಜವಾಬು ಒಂದು ತರಹ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈಗಲೂ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಚಿತವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸೂಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ನಿರೋಧಮಾಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ, ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಆಶ್ವಾಸನ ಬರಬೇಕು. ಹಣಕಾಸಿನ ವಿಚಾರ ಆಲಾಯದ ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹಣ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದೊಂದು ಮಾರ್ಗವಾಗಿದ್ದು ಸಮಗ್ರ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ನಿತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅನುಸರಿಸದೆ ಹಣ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಕಾಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ಸಭೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಖಂಡಿತ ಕೊಡಲಾರದು. ಬಹುಭಾಗದ ಸದಸ್ಯರ ಮನಸ್ಸು ಯಾವಕಡೆಯದೆಂಬುದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಣಕಾಸಿಗೂ ಇದಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ ಸಲಹೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಇದಾದನಂತರ ಪೌರಸಭಾ ಚುನಾವಣೆ ವಿಚಾರ ಶ್ರೀ ಇಮಾಂಜಿರರು ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತನ್ನೂ ನಾನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಿಂಗಲ್ ವಾರ್ಡ್, ಏಕ ಸದಸ್ಯರ ಚುನಾವಣಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಯಾರು ಕಾರಣರಾಗಿದ್ದರೋ ಅದೇ ಶ್ರೀ ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕರು ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಈಗ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ನಿನಗೆ ಯಿಂದ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸಿಂಗಲ್ ವಾರ್ಡ್ ವಿಚಾರ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಈ ಚುನಾವಣೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಈ ಚುನಾವಣೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರೂ ಕರೆತು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ 1957ರಲ್ಲಿ ನಡೆಯ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟಾಭಿರಾಮೇ.)

ಬಹುದಾದ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ಗೆ ಜಯಗಳ ಸುವ. ಒಂದು ಮಾನ ನೂಚನೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಈ ಮನೋಭಾವ ನೋಡಿ ನಾನು ಸಂತುಖ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—Congress has not set up any candidates to the Municipal elections.

Sri K. PATTABHIRAMAN.—I am sorry; you have, Sir.

ನಾನು ಮೈಸೂರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನ ಪ್ರಧಾನಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ದಾವಣಗೆರೆ ಮುಂತಾದ ಕಡೆ ಉಮೇದುವಾರರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಾಗ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪರವಾಗಿ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ನೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟೆ. ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದಾಗ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ತರಹ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷ ಬೇರೆ ಪಕ್ಷ ಎಂದು ಷರಬಾರದು, ಅದು ಕೇವಲ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿರಬೇಕು, ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಯಾರು ಯೋಗ್ಯರೋ, ಯಾರು ಜನಾದರಣೆಗೆ ಪಾತ್ರರೋ, ಯಾರು ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ಥಾನ ವಿಸ್ತರಿಸಲಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೆ. ಈಗಿನ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಧೋರಣೆ ಬಹಳ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನು ಬಲ ಪಡಿಸುವ ಅಭಿಮಾನ ಇದೆ. ಈ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಅತಿರೇಕವನ್ನೂ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ಅನೀತಿಯುತವಾಗಿ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಇಂತಹ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನ ಶುಭ್ರವಾಗಿಯೂ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿಯೂ ಸುಲಭವಾಗಿಯೂ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು! ಇದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಮಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೇರಿದೆ, ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುವಾಗ ಜನರ ಪ್ರೀತಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನೂ ಒಲವನ್ನೂ ವಾಡ ರಾಷ್ಟ್ರ ಜೀವನವನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ-ಒಂದು ಸಮಿತಿ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ—ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆ ನೀಡಿ ಚುನಾವಣೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ ರೋಷ ದೋಷಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೇನು ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕರು ಮತ್ತು ಇತರ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರ ಸಲಹೆ ಪಡೆಯಬಹುದು.

4-30 P.M.

ಈ ಏಕ ಸದಸ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರ ಬೇಡ ಹದಿನೈದು ಜನ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿರುವಂಥ ಮೂರು ಡಿವಿಜನ್‌ಗಳನ್ನೋ ಅಥವಾ 20 ಜನ ಸದಸ್ಯರಿರತಕ್ಕಂಥ ನಾಲ್ಕು ಡಿವಿಜನ್‌ಗಳನ್ನೋ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಈ ಕಾರ್ಯ ಯಾವೊಂದು ನೀತಿಗನುಸಾರವಾಗಿ, ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆಸಬೇಕೋ ಅದರಂತೆ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನೇ ರದ್ದು ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—3000 ಜನರೂವ ಕಡೆ ಸಾವಿರದಷ್ಟು ಮೂರು ಡಿವಿಜನ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾಗಲೂ ಆ ವಾರ್ಡ್ ಸಿಸ್ಟಂನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಲಾಟೆಗಳಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟಾಭಿರಾಮೇ.—ಆದರೆ ಇಂಥ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತ್ರಾಸಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ತೂಕ ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಪದ್ಧತಿ ಈ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೋ ಆ ಭಾವನೆಯನ್ನೇ ಈ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳ ಚುನಾವಣೆಗೂ ತಂದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲೂ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಸಮಾನ್ಯ ಜನರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿಲಿತಿಗಳೂ ಮತ್ತು ಅವರ ನಡವಳಿಕೆಗಳೂ ಕಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅದಕಾರಣ ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಆದರೆ ಇಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನ ಫೋರಣಿಯನ್ನು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಏನು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಗೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ನನಗೆ ಇರುತ್ತದೆ; ಅದನ್ನು ಹೇಳಲೇಬೇಕೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದಾಗಿ ನಾನು ಈಗಾಗಲೇ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಆ ನನ್ನ ವಾಗ್ದಾನದ ಪ್ರಕಾರ ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೇ ನಾನು ತಿಳಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು, ಆ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನು ತಯಾರಿಸಿರುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಲು ಯಾವ ಅನುಮಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಮೂರು ಈ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು ಬೋತಾ ಬಡ್ಡಿ ದೊರಕಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮೇಲೆ ನಾವು ಯಾವ ಒಂದು ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಯನ್ನೂ ವಿಧಿಸುವುದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಹಳೇ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಸಲಹೆಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಈ ಬೋತಾವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರೇ ಅವರ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಆನಂದಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಂಥ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಹೀಗೆ ಬೋತಾ ಹಣವನ್ನು ಭರ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಇವರು ಮುಂದೆ ಬರುವ ಮಹಾ ಚುನಾವಣೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳ ಜನರ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಒಟುಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಅವರೆಲ್ಲರ ಮೇಲೂ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು ನಾಳೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಅವರ ಒಟುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಆಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗುವುದೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಆ ಜನರಿಗೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಈ ತೆರಿಗೆ ಹೊರೆಯನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೇರದೆ ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನನಗಾದರೋ ಅಂಥ ಭಯವೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಪ್ರಾಯಶಃ ಇದೇ ನನ್ನ ಕೊನೆಯ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಭಾಷಣವಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾನಾಗಲೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿಯೇ ಶ್ರೀ ಎ. ಎ. ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿಯವರೇನನ್ನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ನನ್ನ ಹಿರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೇಶದ ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನು ತಕ್ಕಂಥ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆಯಂತಿರುವ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವಂಥ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಅಧ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗೆ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ವಿಚಾರಗಳೇನಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಿಲ್ಲಾ ದಿನಪಟ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಇಂಥ ಒಂದು ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಪತ್ರಿಕಾ ಕರ್ತರುಗಳು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪತ್ರಿಕಾ ಕರ್ತರು ಈ ದೇಶಾಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಜವಾದ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳೇನಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗಿಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಈ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದೇ ನನ್ನ ವಾದದ ನಿಲುವು. ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ಇಂಫರ್‌ಮೇಷನ್ ಇಲಾಖೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸಾಲದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಅವರಿಂದ ಈ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲಾ ಆಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈ ದಿವಸ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿರುವ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ವೈಖರಿಯು ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಈ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧವಿದೆ, ಈ ದಿವಸ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಆಡಳಿತದ ಸ್ವರೂಪವೆಂದಾದ್ದು ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ತೀರ ಅಗತ್ಯವುತ್ತು ಅವಶ್ಯಕವಾದದ್ದು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಆಡಳಿತ ವಿವರಣೆಯ ಒಂದು ಅನುಭವ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ದೇಶಾಡಳಿತವು ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಆಡಳಿತದ ಹೊರೆಯು ಕೆಲವು ಮಂತ್ರಿಪರಿಷದದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಇದರ ಹೊರೆ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ಮೇಲೂ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ; ಅವರವರು ಅವರಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಲೇಬೇಕೆಂಬ ಜ್ಞಾನೋದಯ ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಇದು ಆಗದ ವಿನಾ ದೇಶದ ಕಲ್ಯಾಣ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯಲಾರದು. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಈ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಪತ್ರಿಕಾಕರ್ತರು ಹೊತ್ತು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದೇಶದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವ ಯಾವ ಏಜೆಂಸಿ ಇದೆಯೋ ಅದು ಯಾವ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ, ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಹಣವನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ, ಈದಿವಸ ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಖೋತಾ ಆದವು ಎನ್ನುವಂಥ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ಇಂಥ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ ಹೋದರೆ ನಾಳೆ ದಿವಸ ನೀವು ಆತನಿಂದ ಯಾವ ಸಹಾ

ಯವನ್ನೂ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನಾಳೆ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಈ ಇಂಫರ್‌ಮೇಷನ್ ಇಲಾಖೆ ಇದೆ, ಒಂದು ಇಂಫರ್‌ಮೇಷನ್ ಬುಲೆಟಿನ್‌ನ್ನು ಹೊರಡಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅವರ ಬೆನ್ನುನ್ನು ಅವರೇ ತಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಆನಂದ ಪಡುವಂತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಾರೋ ಎಲ್ಲೋ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಒಂದು ಚಟಾಕಿ ಮಣ್ಣು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿ ಪ್ರಚಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನೀವು ಈ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದಂಥ ಕೆಲಸ ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಕಾರವಾಗತಕ್ಕಂಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದರಿಂದ ಕೆಲಸ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಈ ದಿವಸ ಈ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ನೀಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಏಜೆಂಸಿಯನ್ನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ನೇಮಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಆದರೆ ಟೀಕೆ ಕೆಳ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡಬಹುದು—“ನಾವು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ಏನೂ ಅಂಥಾ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಇವರು ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ವಾದಿಸಬಹುದೇ” ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಬಹುದು. ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೇನೋ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ತಾವು ಪಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೇನಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅವುಗಳ ಜೀವಾಳವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು ನಾಡಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ಆರೋಗ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನೇನು ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿದ್ದಾನೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ರೋಗದಿಂದ ಏನಾದರೂ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಹೇಗೆ ಆ ಒಂದು ನಾಡೀ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ನಾಡಿನ ಆಡಳಿತದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲೆಯ ಸರ್ಕಾರ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ, ಅದು ಪ್ರಗತಿಪರವಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದೆಯೇ, ಅಲ್ಲೆಯ ಜನ ಜೀವನ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆಯೇ, ಅಥವಾ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿಂಬುದು ಒಂದು ನಾಡಿಯಂತಿರುತ್ತದೆ. ಆದ ಕಾರಣ ತಾವು ಜನರಿಗೆ ಈ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವಂಥ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬೇಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಾನು ಇಲಾಖೆಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಖರ್ಚು ವೆಚ್ಚಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನಾಡಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಯಾವಾಗ್ಯೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳಲಾರರು. ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಹೀಗಿರುವಾಗ ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಮೊದಲು ಕೈಹಾಕಬೇಕು, ಅನಂತರ ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು, ಮೊದಲು ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮನ್):

ಯಾವುದು-ಕಡೆಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕಾದಂಥ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ನಮಗೆ 102 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗಿತ್ತೆಂದೂ—ಇದಕ್ಕಾಗಿ 101 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ನಾವು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತು ಒಂದು ಸಂಗೀತದ ಕಾಲೇಜನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರು ತಾನೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ? ಆದರೆ ನಮಗೆ ಆ ಸಂಗೀತ ಕಾಲೇಜಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ತೆರೆಯುವುದೇ ಬೇಡ ಎಂದೇನೂ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಇದ್ದರೆ ಆ ಕಾಲೇಜು ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ ನಾನೀಗ ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅನಂತರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ವರ್ಷವೇ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವಾದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನುಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಎಂದು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಇಲಾಖೆಗೂ ಒಂದೊಂದು ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಇಲಾಖೆಗಳಿಗಾದರೂ ಆ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ನೊಟೀಸೊಂದಂಥ ಒಂದೊಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದು ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳು ಮೊದಲು ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳ ಅಗತ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಸಬಹುದೆಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಪುನಃ ಅದೇ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗಳ ಲೆವೆಲ್‌ನಲ್ಲೂ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿ ಅಪ್ಪರಾಗಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯಶಃ ಈಗ ತಾವು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಕಾರ್ಯನಣಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಆಯ ವ್ಯಯ ಚರ್ಚೆ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯಿರುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಇಲ್ಲಿ ತರಬಹುದು. ಮೊದಲು Vote on Account ಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಡಿವೈಜನ್‌ನ ಮಂಜೂರು ಮಾಡತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹಾರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಿ. ಆಗ ನಾವು ಹಣ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಯೇ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಈ ಬಡ್ತಿ ಚೀಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಲು ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಬಡ್ತಿ ಚೀಟಿ ಮೇಲೆ ಮಾರ್ಚ್ ಆಪ್ರಿಲ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ ಒಟ್ಟು ಮುಗಿದು ಹೋಗಲೇಬೇಕು, ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೆಯ ತಾರೀಖಿನಿಂದ ಮುಂದೆ ಮಾಡುವಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—ಈ ಪದ್ಧತಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ಪಾರ್ಲಿಯಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮನ್.—ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಇದೆ. ಇಂಥ

ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಇರಲೇಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಇಲಾಖೆಗೂ ಅದರದರ ಕಾರ್ಯಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತದ ನಾಡಿಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿನೋಡಿ. ಇದರ ಕಾರ್ಯ ನಿಲಯವನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಆಡಳಿತ ನಾಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವಂಥ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದರೆ ಆಗ ಸರ್ಕಾರದ ಬರ್ಚು ವೆಚ್ಚಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ವಿತರಣೆಯಿಂದ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಕ್ಕೂ ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನನಗೆ ಈ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರದೇಶದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನಾಡಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯಿದೆ. ಈ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರದೇಶದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತೆರೆದು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ಇವರ ಥೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಹಸ ಮತ್ತು ಇವರ ತಾಳ್ಮೆಗಳಿಗಾಗಿ ಬಹಳ ಆನಂದಪಟ್ಟುಕೊಂಡೆನು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಇದರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹಿತಕರವಾದಂಥ ವಾತಾವರಣವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇವರು ಈಗಲೂ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇವರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಆ ಸಹನೆಗಾಗಿ ನಾನು ಇವರನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇವರು ಯಾವತ್ತೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆ ಸಹನೆ ಮತ್ತು ತಾಳ್ಮೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲಿ ಎಂದು ನಾನು ಅಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಈ ಮೊದಲೇ ರಾಜಪ್ರಮುಖರ ಭಾಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಈ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರದೇಶ ಆಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಯಾರಿಗೆ ಇದೆ? ನಮಗಿದೆಯೇನು? ಟ್ರಾವನ್ಕೂರಿನವರು ನಮಗಿದು ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮದರಾಸಿನವರು ನಮಗೂ ಕೂಡ ಇದು ಬೇಡ ಎಂದು ಅವರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಈಗಾಗಲೇ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಹಮದ್ ಇಮಾಂರವರಿಗೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾಗಿ ಆಶ್ಚರ್ಯನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆನು. ಅದನ್ನು ನಾನೀಗ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಲೋಪವಾದೀತು. ಈ ದಿವಸ ಇಡೀ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ವಾತಾವರಣ ಇಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿ, ಜನರಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಮುಖ್ಯವಾದ ಮೂಲಕಾರಣ ಎಂದರೆ ಈ ಪ್ರಾಂತಗಳ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಒಂದು ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ಮತ್ತು ಈ ದಿವಸ ಯಾರು ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥ ನಾಯಕರಿಗೆ ಇದು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದಲೂ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಅನರ್ಥಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆ ಬೊಂಬಾಯಿನ ಗಲಭೆಗೂ ಇದೇ ಕಾರಣ. ಇದು ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ತಾವು ನಡೆಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ 1957ರ ನಂತರವೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವೇ ಪುನಃ ಬರುತ್ತದೆಂದೂ ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಹೀಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದೂ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಈ ದಿವಸ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ನಾಯಕರೇನೋ ಒಂದು ದಕ್ಷಿಣ

ಒಕ್ಕೂಟದ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಕೇಳಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಂಥ ಸೂಚನೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೈದರಾಬಾದ್, ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಮದರಾಸ್ ಮತ್ತು ಕೊಚ್ಚಿ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿಸಿ ದಕ್ಷಿಣ ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಬ್ ಫೆಡರೇಷನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ದರೆ ಕಾಣಿಸಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಏನು ಲಸ್ಟ್ ಒಂದು (ಯೂನಿಯನ್ ಲಸ್ಟ್) ಮತ್ತು ಲಸ್ಟ್ ಎರಡು (ಸ್ಟೇಟ್ ಸಬ್‌ಜೆಕ್ಟ್ಸ್) ಮತ್ತು ಲಸ್ಟ್ ಮೂರು (ಕೇಂದ್ರೀಯ ಲಸ್ಟ್) ಈ ಪ್ರತಿ ಎರಡನೆಯದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿಯುವ ಲಸ್ಟ್ ಒಂದು ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯದನ್ನು ಸೂಚಿತವಾಗಿರತಕ್ಕ ಸಬ್‌ಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಒಕ್ಕೂಟ ಮಾಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅಂಥ ಒಂದು ಒಟ್ಟಿತನವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಅವರು ಈ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ನಾನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದೆನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೇಗೆ? ಆದರೂ, ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಒಂದು ಸಬ್ ಫೆಡರೇಷನ್, ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಬ್ ಫೆಡರೇಷನ್, ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಬ್ ಫೆಡರೇಷನ್, ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಬ್ ಫೆಡರೇಷನ್, ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಬ್ ಫೆಡರೇಷನ್ ಈ ರೀತಿ ಐದು ಫೆಡರೇಷನ್ ಗಳಾದರೆ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶ ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರ ಫೆಡರೇಷನ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆ ಸಂಯುಕ್ತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ರಾಜ್ಯಾಂಗವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದು, ಈ ರೀತಿಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರೆ ದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಎನ್ನುವವರು ಬಹಳ ಮಂದಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ಫೆಡರಲ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಅಥವಾ ಗವರ್ನಿಂಗ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಯುನಿಟರಿ ಸಿಸ್ಟಂ ಅಥವಾ ಗವರ್ನಿಂಗ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮ್.—ಜವಾಗಿಯೂ ಅರಿತಿ ಒಂದು ಮನೋಭಾವ ಇದ್ದರೆ, ದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ಕ್ಷಿಪ್ರದಲ್ಲೇ ಬರುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾರು ಏನೇ ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸೇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲು, ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಆ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಾರ್ಟಿಯವರೆಲ್ಲರೂ ಇರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಒಂದು ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆದರು. ಕರೆಸಿದ್ದವರು ಯಾರು ಯಾರು? ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಕೊಡಗಿನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಹೈದರಾಬಾದಿನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ಏನಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಇಂಥ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಸಲಹೆ, ಸಹಕಾರ ಕೊಡಿ, ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ

ಮನೋಭಾವ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಬಹಳವಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಈ ಭಾವನೆ ಬರಬೇಕು. ಒಂದು ಆಶೆ ಮೂಡಿದೆ. ನಿನ್ನೆ ದಿವಸ ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣ್‌ರವರು ಪಂಡಿತ ಜವಹರ್‌ಲಾಲ್ ನೆಹರೂರವರಲ್ಲಿ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿದರು ಮತ್ತು ಈ ದಿವಸವೂ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣ್‌ರವರು ಈ ರೀತಿ ಸೇರಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರು ಎಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನವರು ತಾಳಿರುವ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ, ಸಹಕಾರ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಜಯಪ್ರಕಾಶ ನಾರಾಯಣ್‌ರವರು ಈ ದಿವಸ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಆದರ್ಶವನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಆದರ್ಶವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಮುಂದೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ಇರುವಾಗ, ಘರ್ಷಣೆಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದಹಾಗೆ ಈ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯ ಹಂತವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಬೇಕು. ವಿಶಾಲ ಮೈಸೂರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಇದು ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಕೊನೆಯ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು, ನಿಜ. ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾನು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಇಂಥ ಒಂದು ಪರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನು ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿರತಕ್ಕ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ದೈವಿಕವಾಗಿ ಅವಕಾಶ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಅಂತಃಕರಣ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರಿಮಳವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿ, ಸರ್ವ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಅಭಿಮಾನವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನೋಭಾವ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆರಲ ಎಂದು ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟ ಮೇಲೆ ನಾನು ಆಡತಕ್ಕ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Sri V. M. MASCARENHAS (St. John's Hill). — Mr. Speaker, the Budget speech this year, in my opinion, ends with a very peculiar manner. It ends with a cheerful note. To use the words of the Finance Minister, "I propose no new measures of additional or fresh taxation," is a piece of news welcome, I would say, to the whole State. But, thinking minds, elders and students who are fairly familiar with finances, will certainly say that it is not a very sensible thing to do, because, as any primary student of finance knows, a State cannot go on keeping its balances uncovered year after year. My friend Sri Imam has already pointed out how within the last ten years our debt position has increased from 14 crores to 44 crores. He stated 50 crores; I do not know from where he got this figure. A debt has two disadvantages, one is that the debt is repayable and secondly interest accrues on it year after year which in turn means a burden on the State

(SRI V. M. MASCARENHAS.)
and its finances. No one is happier than one who received a loan; but just as individuals know, how difficult it is to repay the loan, States will also one day come to the same conclusion. Both Sri Imam and Sri Pattabhiraman have told us that if we do not wake up there may be difficulty. We may take justification in the fact that we have been spending crores of rupees on capital account. But the Finance Minister in the same breath says, 'Don't be hopeful. The return from these investments may take 15 years.' Most of us know that large amounts are being spent on irrigation projects. Last year, I spoke for a very long time on irrigation projects and unfortunately I had some critics in this House. Even today I would like to say a few words. Money spent on power development, on starting factories or on Bhadravati Iron and Steel Works would bring quick returns. But your irrigation projects, I am constrained to remark, are not only slow in execution, not only expensive but the most sad part of it is they take also such a long time to yield a return, and by the time we get any most of us may not be alive! When this is the case, how shall we now try our best to husband our resources and see our expenditure is curtailed as far as possible? I have been saying in Budget speech every year that it is my considered opinion that the expenditure could be reduced and if we do not do it a great risk is in store for us.

I feel as the Chairman of the Pay Structure Committee that there is need for reducing staff in the various departments of the State. The number in the lower cadre is nearly 12,000 orderlies for the State and 12,000 constables. It is high time, Sir, as we have pointed out in our report, that some small committee is appointed to look into this question and to see how best we can remedy the situation. I am not going to speak a word on the recommendations of the Pay Structure Committee because the Finance Minister has already given his ruling. It is not for me to take this forum but I must thank Sri K. Pattabhiraman

for the eloquent way in which the cause of poor low-paid officials was advocated. As we have stated in our report, these officials have suffered for years and years in the past and in our opinion, to make them suffer more would perhaps be almost a crime.

One more thing which has been referred to by the Finance Minister is about establishment of casteless and classless society. Very good indeed. The entire country would be happy if we could establish a casteless and classless society as soon as possible. Now how far this is from facts is the question. If only there was a casteless and classless society in existence we would not have had a solitary Christian Engineer among the 234 P.W.D. officers in the State.

The Finance Minister has expressed that labour must have a part in the management of industrial concerns. Well, that is the 1956 slogan. I for one, Sir, cannot easily understand how labour which has not contributed even quarter of an anna towards capital, which has not taken any risk when the concern was started and when the concern was working under loss, could take part only in the profits of the company and hoping to have a share in the management. If, on the other hand the labour had been really a participant in the concern and had shared loss as well as gain, I would be the first man to take him as a partner. But when labour wants only the gains and when it forgets its responsibility when the concern is working under loss, I find no justification to say that labour should have a part in the management. But anyway I am glad the Finance Minister has very seriously stated that 'I am convening a meeting of the management and labourers and we shall both sit together and evolve a policy'. I am very happy that he has not taken a hasty decision but he is expecting a decision to come out of the meeting of these people. Sir, if we continue this argument that labour should participate in the management, I would go a step further and ask, the Government are employing about nearly a lakh of employees who are participating in the service of the country. Shall we envisage a day

when we can see a representative of the non-gazetted officers or gazetted officers sitting on the Treasury Benches? When we say that labour who has not contributed even a quarter of an anna to take part in the management, here is a citizen who is serving the country loyally, who is doing absolutely loyal service to the State. Why not he have his share in the management of the affairs of the State? Why not he be on the Treasury Benches?

MEMBERS.—Why not?

Sri V. M. MASCARENHAS.—Then I come to the loans given to the various organisations in the country. My surprise was great when I saw that the Government of Mysore have sanctioned a loan of 12 lakhs to the Corporation for their office buildings. The Hon'ble the Chief Minister has taken great pains to tell the Hon'ble Members of this House how Bangalore is growing year after year and how people of the City have been suffering terribly from the acute water famine. I know very well also three years ago, he boldly sanctioned a sum of Rs. 70 lakhs for improving the arrangements at Thippagondanahalli and for doubling the feeder line. I have already expressed my thanks to him two years ago for this. But where is the bottle-neck? You must realise today that people in the Civil Area had a horrowing life and hundreds of houses have to keep awake from 12 in the night up to 3 o'clock in the morning to collect one or two drums of water. In the circumstance what is the justification in taxing the people living in that area? Can you call the people living in such areas as people living in a metropolitan city? The Corporation is getting immune to these hardships. It takes a loan of 12 lakhs of rupees only to build another Vidhana Soudha for its Offices instead of spending this amount on the distribution system and getting pipes required for the purpose. What I would have done if I was in the Corporation is this: 'Here are 12 lakhs given by the Government of Mysore; we will straightaway pay that money to improve the water systems, to purchase pipes and when the Government of

India loan comes, we shall have our offices constructed.' The Corporation offices are not now located in huts. They are in lovely buildings and they can ill afford to spend this amount on an item of luxury like an office building when people in the Civil Station are deprived of an elementary necessity like drinking water.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Even if you spend one crore of rupees now, you cannot get all the pipes you require. A separate scheme has been sanctioned to improve the distribution mains.

Sri V. M. MASCARENHAS.—Even before the Government of India loan is received, what I say is this: let us utilise the available money for improving the distribution system so that till your scheme of giving more water comes into effect, people in Bangalore can at least have their minimum needs satisfied.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—You are also aware of the shortage of pipes in the country.

Sri V. M. MASCARENHAS.—If nothing is going to be done, where is the salvation and where is the justification for saying that you are doing something for the citizens of Bangalore?

Sri K. HANUMANTHAIYA.—That if will take some time is what I am saying.

Sri V. M. MASCARENHAS.—Nothing has been done is what I am saying.

For the last four years, the Corporation has not been able to provide some water facilities to certain areas within the Corporation jurisdiction. In this connection, I am constrained to remark that this Corporation considers itself as an autonomous body and they are becoming bodies in themselves not under anybody's control. They do what they like. The control the Government is said to possess is merely nominal. They are absolutely free from any sort of control. One cannot really understand the justification for any Corporation when the citizens of Bangalore are not having even elementary rights and privileges and

(SRI V. M. MASCARENHAS.)

amenities. I only request the Government to look into this matter and see that the Corporation works for the interests of the citizens of Bangalore.

One more thing I wish to say, Sir. I was hoping that in this last Budget speech, the Chief Minister would put in one extra item which has not been seen in any Budget ever since the system was introduced. I was hoping that there would be an item providing funds for Mysore Sports and Games. It has been to me a terrible disappointment. Neither has any sum been allotted for the purpose nor even a reference been made to that by the Chief Minister in his Budget speech. Sir, Mysore, as you all know, has achieved a name in sports and games. Our Hockey team last year was the runner-up in the National Championship. Just last month, our athletes went to Punjab and three of them won first prize and three of them established all India record. It is rather strange, Sir, that this Government could not think of allotting even a small sum to the tune of about a lakh of rupees for the improvement of sports and games.

Sri J. MOHAMED IMAM.—They have built a stadium.

Sri V. M. MASCARENHAS.—Cattle are grazing in that stadium! What I would plead is this. We have in Mysore a lovely set of young men and women who can bring honour and glory to the State of Mysore provided they are given an opportunity and encouragement. An American coach who went round the State said that we

have got very good material for sports. but our youth generally look starved. That is the remark. Under these conditions, unless Government comes to our help and does something to improve their lot, the good name that Mysore has earned so far, would not be there for long.

As a citizen of Bangalore, I would like before I close to say that Government has been doing a lot for building houses. But my complaint is that for every one good house that has been built, two bad houses are coming up and slums are developing. Government are fully aware of the situation, nevertheless, the measures that they have been taking are not at all stringent and have not arrested the growth of slums. With all the good intentions of the Government, slums are growing day by day. I only hope that the Chief Minister who has taken this into his head will really mean to do something and visit the spots and passes orders once for all for the demolition of these unauthorised buildings, so that Bangalore continues to be the beautiful city it was in the past.

Mr. SPEAKER.—The House will now adjourn and meet at Twelve of the Clock tomorrow.

The House adjourned at Ten Minutes past Five of the Clock to meet again at Twelve of the Clock the next day, Thursday, the 15th March 1956.
